

1.

„JESSIKA, KAS SA saadad juhatusele koosoleku kutse ära enne, kui sa täna koju lähed?“

„Jah.“

Jessika vajus kontoritooli seljatoe vastu. Pea käis ringi ja silmade ees tantsisid väikesed täpikesed. Ta ohkas, ajas selja uuesti sirgu ja pilgutas paar korda. Ta pidi täna aruande valmis saama. Homme hommikul kell üheksa peab see ülemuse laual olema ja Jessika teadis, et kui ta seda täna õhtul valmis ei saa, siis ta magada ei saa. Mingi osa järgmiseks hommikuks jätta ei olnud Jessika jaoks mingi alternatiiv. Siis oleks ta veel väsinum kui praegu. Ja nüüd siis veel see kutse, mille ta pidi kirjutama ja seejärel juhatusele meilima.

Jessika surus järjekordse ohke maha, võttis käekotist mobiili ja tühistas oma trenni broneeringu. Sellest oli juba päris mitu kuud möödas, millal ta viimati trenni oli saanud, kuigi ta teadis, et kõige parem rohi praeguse olukorraga hakkama saamiseks oli trenn. Keha lausa anus liikumise järele, aga ta oli ennast keha vajaduste suhtes kurdiks teinud. Viimased kuud oli Jessika enamasti arvuti ees veetnud ja nüüd hakkas ta keha tasapisi protesteerima. Aga täna ei olnud tal muud valikut. Aruanne pidi valmis saama.

„Meil on personaliruumis väike *afterwork* käimas. Peeter muretses paar õlut ja näkse. Tuled sa ka?“

Küsimus, mis Jessikani jõudis, tuli Katre poolt.

„Ma ei jõua. Ma tõin endale tassi kohvi. Sellest mulle täna aitab.“

Jessika pööras pilgu uuesti arvutiekraani poole. Numbrid ei läinud kokku, midagi oli valesti, aga mis?

Jessika oli nii õnnelik olnud, kui talle Bionas kohta pakuti. Kõik, mis ametikoha kohta räägiti, tundus nagu palsam ta hingele. Temast pidi saama kontori keskpunkt. Talle anti võimalus raamatupidaja assistendina alustada, aga plaanid olid suuremad. Samas võis ta aega võtta, et areneda ja rolli sisse elada. Kiiret ei olnud. Bionas tehti järeldus, et Jessikas on potentsiaali ja ta sai tööle esmalt just sellepärast. Ta mäletas siamaani, kuidas ülemus oli öelnud, et ajapikku on tema käes kõik kontori niidiotsad ja kõik käib läbi tema. „Kui kaugele sa tahad pürgida, on sinu otsustada.“

See tundus ahvatlevana ja Jessikale meeldis mõte sellest, et talle antakse selline vastutus. Pealegi meeldis talle töö, mis vaheldust pakub. Seega tundus ettepanek lausa loteriivõiduna.

Ja alguses oli Jessika tööpoolest vaimustuses olnud. Talle pakuti võimalust igal pool kaasa lüüa ja ta sai päris kiiresti kogu asutusest hea ülevaate. See oli joovastav. Paari kuu möödudes tundis ta ennast kontori keskpunktina ja ta ei saanud salata, et see roll meeldis talle väga. Aga aja möödudes oli ta arvamus asjast muutuma hakanud. Nimelt hakkasid need niidid, mis läbi tema käisid, tasapisi koomale tõmbuma ja teda üha enam enda sisse mässima. Vähemalt tundus see talle nii. Teinekord hingas ta täiel rinnal alles siis, kui kontorist lahkus.

Naer personaliruumist tõi Jessika tema mõtetest tagasi. Paistis, et töökaaslased, kes seal tööpäeva lõppu tähistasid, olid unustanud ukse sulgemast. See tekitas Jessikas ärritust. Ta oleks heameelega ukse kinni pannud, aga siis oleks teised kindlasti seda kommenteerinud ja arvanud, et ta on nende peale pahane. Samas ei suutnud ta selle lärmi taustal töötada, tal oli vaja keskenduda, et aruandes viga leida. Räägiksid nad ometi pisut tasemini.

Kui tal ainult oleks oma kabinet olnud! Siis oleks ta lihtsalt ukse sulgenud ja saanud oma töö keskendunult lõpuni viia, aga juhatusel oli asja suhtes teine vaade. Nemad tahtsid, et kõik istuks avatud kontoris. Muidugi välja arvatud nad ise. Seega hoidsid nad kontoriruumide üüri pealt kokku, aga sellega ei arvestanud, et selline olukord alandas töö efektiivsust. Segamine häiris ja võttis aega, enne kui tööga jälle järje peale sai. Inimesi oli selles avatud kontoris lihtsalt liiga palju ja sageli tekkis olukord, kus kõik segasid kõiki. Keegi rääkis kolleegiga, mõni teine jälle telefonis ja oli neid, kes telefoniga väga valjusti rääkisid.

Jessika tundis, kuidas tal nutt kurku tuli. Mis temaga ometi toimub? Miks ta selliseid mõtteid heietab? Muidugi jõuab ta aruandega valmis. Ta on ju alati jõudnud, miks siis nüüd muretseda. Kui tagasi vaadata, siis ei olnud tal mitte ükski kord aruanne õigeaegselt üle andmata jäänud ja pealegi oli ta nüüd palju kogenum.

Teiselt poolt oli olukord muutunud. Tööülesandeid muudkui lisandus. Neid niite, mille külge teda nii-öelda riputati, tuli aina juurde ja ausalt öelda oli nendest niitidest nüüd juba lausa ämblikuvõrk saanud. Huvitav, kas ämblikud mõnikord omaenda võrku ka kinni jäid ja seal surid? Jessika raputas pead ja proovis uuesti arvutiekraanile keskenduda. Ta keris dokumenti ekraanil üles ja alla ning meel tegi väikse rõõmuhüppe, kui viga leitud sai. Kui nüüd turundusosakonna juhataja veel need viimased numbrid talle ka ära saadaks, siis saaks ta kvartaliaruandega ühele poole. Ainult see osa oligi veel puudu. Ta avas meili ja saatis osakonnajuhatajale meeldetuletuse. Et nad ometi ükskord aru ei saa, et ta on nendest sõltuv, et ta peab siin nende vastuseid ootama ja ületunde tegema ainult sellepärast, et nemad jätsid oma töö tegemata!

Kristin, üks ta kolleegidest, paistis end koju minema asutavat. Ta jättis teistega hüvasti ja seadis sammud Jessika laua poole.

„Kas sa jääd täna kauaks?“

„Ma ei tea, ootan Raimolt vastust.“

Jessika hoidis pilku arvutiekraanil. Ta ei tahtnud rääkida.

„No ära siis ööseks ikka jää.“

Vastust ootamata võttis Kristin oma jaki ja lahkus. Jumal tänatud, poole tunni jooksul lahkusid ka teised kolleegid ja Jessika sai lõpuks ometi vaikuses olla. Nüüd lootis ta vaid, et saab turundusosakonna juhatajalt vastuse enne, kui ta ise alla annab. Ta oli just endale tassi teed teinud, kui väike piiks arvutist teada andis, et talle on meil saabunud. See oli vastus, mida ta oli oodanud. Jessika tundis kergendust. Nüüd oli lootust aruanne tänase õhtuga valmis saada. Paar tundi veel, siis veel kutse juhatusele ja seejärel koju. Võib-olla ostab ta koduteel pitsa, et ennast premeerida. Ta oli täna tõesti palju ära teinud. Nimekirjas oli veel asju, aga siiski. Vähemalt aruande saab ta valmis ja juba see oli tähistamist väärt.

Paar tundi hiljem oligi aruanne valmis. Jessika ohkas. Ta oli rahul, aga ei julgenud siiski aruannet kohe ära saata. Võib-olla oli väsimus teda mõjutanud. Parem homme hommikul veel kõik üle kontrollida ja siis saata. See tähendas varast hommikut, aga see oli ikkagi parem, kui et ülemus hiljem aruandes mingi vea leiab. Ta pani dokumendi kinni ja avas e-postkasti, et juhatusele koosoleku kutse saata. See veel ja siis ta siit pääseb! Imelik, et see tööülesanne üldse tema peal oli. Ta ei olnud juhatusel liige, ka mitte sekretär, aga jah, eks nii oli lihtsam. Teistele.

Jessika sulges arvuti ja võttis oma jaki. Seejärel vaatas ta kella. Trenni ta täna ei jõudnud, nii et võib-olla võiks ta paar peatust jalutada, enne kui trammi peale hüppab. Võib-olla annaks see pärast pingelist päeva pisutki hingerahu.

2.

KUKLAST KIIRGUV VALU oli terav. Ka õlg ja vasak käeranne tegid valu. Ta kuulis hääli, keegi karjatas. Ta avas silmad. Ta lamas ja tema ümber seisis päris palju inimesi murelike ja ehmunud pilkudega. Kus ta oli?

Keegi pani mingi riidekompsu ta kaela alla ja üks teine asetas oma jaki ta alakeha peale.

„Kas sa kuuled mind?“

Üks hallipäine naine oli põlvili ta kõrval ja tema silmadest sai Jessika aru, et küsija oli tema. Ta proovis vastata, aga välja tuli ainult midagi kähisevat ja ebamäärast.

„Sa kukkusid ja löid pea vastu kõnnitee äärt. Kiirabi on teel. Me oleme siin sinu juures ja hoiame sul silma peal.“

Naisterahvas paistis olevat rahu ise. Ta rääkis aeglaselt ja pehmelt.

„Mu kott? Kus mu kott on?“

Jessika proovis pead pöörata, et ise järele vaadata. Talle meenus, et oli trammirööpaid ületamas, kui kõik mustaks läks. Eemalt lähenes tramm, tal oli plaanis sellega koju sõita. Ta oli trammitaad ületama hakanud, et õigele poole saada. Mis pärast seda juhtus, sellest ei olnud tal aimugi.

„Su kott on siin, su kõrval.“

Naisterahvas võttis ettevaatlikult Jessika käest kinni. Sellel oli rahustav efekt.

„Kas sul on väga valu?“

Jessika tõstis teise kae ja katsus oma kukalt. Uuesti kätt vaadates oli see verine. Seejärel oli kõik jällegi must.

Järgmine kord, kui Jessika silmad avas, oli ta juba haiglas. Pea valutas. Jessika tõstis käe, et järgi katsuda, aga pea oli sidemes.

„Te olete haiglas. Ja kaitseingel oli teil vist ka kaasas. Sellel tänaval ei ole tavaliselt nii hilja enam eriti liikumist, nii et mingil määral võib öelda, et teil vedas, et te trammirööbastel kokku kukkusite. Ja seda siiski nii, et trammijuht teid kaugelt nägi ja peatuda jõudis. Ja ka kohe kiirabi kutsus.“

Õeldu tuli ühelt noorelt valges kitlis naisterahvalt, aga Jessikal oli tunne nagu räägiks ta kellestki teisest, mitte temast.

„Kas ma saan homme tööle?“

Jessika ei tundud omaenda häält ära. Tundus nagu tuleks hääl kusagilt kaugelt läbi mingi toru. Nagu ei olekski see, kes rääkis, tema ise, vaid keegi teine, kellel oli siiski täpselt sama hääl.

Naisterahvas naeratas. „Oi, ei. Nüüd peate te puhkama. Viin teid varsti kompuuteruuringule. Me peame vaatama, et teil ajus mingit verejooksu või kukkumisest tekkinud verevalumeid pole. Aga ükskõik, kuidas nende asjadega on, te peate puhkama. Tõenäoliselt on teil peapõrutus.“

Pea tegi tõepoolest valu. Põrgulikult valu. Kuidas nad nüüd tööl hakkama saavad? Aruanne, mis homme tuleb ära saata. Ja kõik muu. Oli asju, mida tema tegi, ja millest teistel aimugi ei olnud. Kõik meilide teel saadetud küsimused nende filiaalidest. Nendele vastas ainult tema. Kes seda nüüd teeb?

„Kui kaua ma pean haiguslehel olema?“

„Seda otsustab arst, aga ma arvan, et vähemalt paar nädalat. Te saite korraliku löögi ja nii käsi kui õlg on paistes. Peapõrutuse korral tuleb puhata. Pealegi on mul tunne, et teie töökoht ei ole just väga rahulik paik. Vähemalt mitte ajule. Kas mul on õigus?“

Naisterahvas pani oma käe Jessika õlale ja vaatas talle puurivalt silma.

„Ma ei usu, et te olete asendamatud, seda ei ole keegi.“

Aga mina olen, mõtles Jessika endamisi. Kellelgi ei ole täielikku ülevaadet sellest, mida ma tööl teen, kus ma dokumente säilitan, kuidas minu Exceli tabelid on üles ehitatud, kuidas kaustad on struktureeritud, mis on vaja teha.

„Puhake nüüd ja kui midagi vajate, siis vajutage alarmnupule. Me hoiame teil silma peal.“

Seda öelnud, lahkus naisterahvas koridori. Jessika vaatas palatis ringi. Ta kampsun ja teksad, mis tal seljas olid olnud, olid ilusasti kokkupandult ta kõrval toolil. Praegu oli tal seljas mingi sinine kittel. Enamik asju palatis olid valged, välja arvatud üks sein, mis oli mingit ebamäärast rohelist karva. Arvatavasti oli mõte selles, et see värv on rahustav, aga teda ärritas see praegu kohutavalt. Ainus pilk seinale ja Jessika pidi pilgu momentaalselt tagasi oma tekile tooma. Peavalu ajas iiveldama. Niivõrd, et ta pööras pea üle voodi ääre ja oksendas. Otse põrandale. Nutt tikkus peale. Ta ei tahtnud tüliks olla, aga põrandal laiutavat okset ei saanud muuks nimetada. Ta proovis ennast voodist üles ajada, et ise okse ära koristada, aga ta keha oli nii raske, et see oli võimatu. Ei jäänud muud üle, kui nupule vajutada. Paar sekundit hiljem vaatas üks öde palatiukse vahelt sisse.

„Andke andeks, juhtus ...“

See oli nii piinlik. Jessika tundis, kuidas sõnad otsa said.

„Ärge muretsege, ma koristan kohe ära. Ikka juhtub.“

Ta kadus korraks, tuli siis ämbriga tagasi ja koristas okse ära. Seejärel tõi ta Jessikale väikse kausi ja pani selle voodi kõrvale kapile.

„Juhul, kui veel vaja läheb.“

Seejärel naeratas õde soojalt ja patsutas õrnalt Jessika tekki enne, kui ta Jessika jälle üksinda jättis. Paar minutit hiljem tuli üks teine õde palatisse.

„Ma sõidutan teid nüüd kompuutertomograafiasse.“

Sõit, või siis kogu üleelatu, tegi oma. Jessika tundis, kuidas mööda haiglakoridore sõidutamine ta uniseks tegi. Võib-olla ta isegi uinus korra, sest äkitselt olid nad kohal.

„Nüüd oleks meil vaja teid sinna raamile pikali saada.“

Jessika vaatas kitsast alust, mis teda kompuutertomograafi alla pidi sõidutama. Iiveldus ja see imelik masin. Jessika tahtnuks põgeneda, aga teadis, et valikut pole. Ta võttis jõu kokku ja õe abiga lamas ta varsti raamil, pehme padi nii pea kui põlvede all. Õde seadis ta käed keha kõrvale ja tegi kindlaks, et Jessika asend ei tekita talle liiga palju valu.

„Nüüd peate te liikumatult lamama.“

No ega ma eriti muud ei jaksa ka, oli Jessika mõte. Aga valjusti ütles ta ainult: „Jah, ma proovin.“

„Te kuulete mind kogu aeg kõlari kaudu ja kui teil tekib paanika või tahate midagi öelda, siis kuuleme me teid kogu aeg.“

Sellega kadus õde ruumist ja Jessika sõidutati torusse. Mõne sekundi möödudes kuulis Jessika urisevat häält. Ta pingutas, et keha mitte liigutada ja pani silmad kinni. Aga avas need kohe. Kas ta võis silmad kinni panna? See on ju liigutamine. Ta mõtiskles selle üle, kas ta peaks seda küsima, aga samas ei öelnud ju õde silmade kohta midagi. Jessika oli väsinud ja see kerge urisev hääl oli nagu unerohi. Silmad vajusid iseenesest kinni.

Kui ta uuesti silmad avas, oli ta juba masinast väljas.

„See läks ju nagu lepase reega. Ma sõidutan teid nüüd tagasi palatisse ja siis saate korralikult magada. Arst tuleb alles homme hommikul, kui ta pildid üle on vaadanud. Te jääte ööseks siia. Me peame teil veel silma peal hoidma.“

Õe energilisel olemisel ei olnud Jessikale mingit mõju. Niipea kui ta uuesti ratastega haiglavoodis oli, vajusid silmad kinni ja ta ei tajunudki seda, kuidas ta uuesti palatisse sõidutati, kuidas õde ta tekki kohendas ja seejärel tule kustutas ning palatiukse sulges.